

Θέατρο.

Στὸ θεατρικὸ ἔργο «Ἔτσι καὶ θὰ γίνεῖ» ὁ Κ. Σιμόνοβ μᾶς ἔδειξε μερικοὺς καλοὺς ἀνθρώπους πὺν ζοῦνε κοντὰ μας καὶ τὸ θέατρο τῆς λενινιστικῆς νεολαίας μὲ τόσο ἐνθουσιασμό, θέρμη καὶ κατανόηση παρουσίασε τὶς μορφές τους πὺν τὰ πάθη κ' οἱ περιπέτειές τους βρίσκουν βαθειὰ ἀπήχηση στὴν ψυχὴ τοῦ θεατῆ.

Ὁ γέρος ἀκαδημαϊκὸς ἀρχιτέκτονας (ἠθοποιὸς Α. Βόβση), καὶ ἡ κόρη του Ὑολγα, μηχανικὸς - οἰκοδόμος (ἠθοποιὸς Β. Σέροβα) μετακόμισαν στὸ σπίτι τοῦ Σάβελεβ πὺν πῆγε στὸ μέτωπο (τὸ δικό τους γκρεμίστηκε ἀπὸ βόμβα ἀεροπλάνου). Ἐκεῖ φέρνονται μὲ μεγάλη προσοχὴ μὲ τὰ ἐπιπλά τοῦ ἰδιοχτήτη τῆς κατοικίας. Μὰ νὰ πὺν ἔρχεται γιὰ μιὰ ἀποστολὴ στὴ Μόσχα ὁ Σάβελεβ (ἠθοποιὸς Η. Μπερσένεβ) πὺν ἀπὸ εἰρημικὸς πολίτης ἔχει μεταβληθεῖ στὰ χρόνια τοῦ πολέμου σὲ διοικητὴ ταξιαρχίας. Ὁ Σάβελεβ γυρίζει σπίτι μόνος κ' ἔρημος. Οἱ δυστυχίες πὺν πέρασε, τοῦχουν ἀσπρίσει τὰ μαλλιά στυγερὰ κροτάφους. Ἡ γυναίκα κ' ἡ κόρη του πὺν παραθέριζαν ὅταν ξέσπασε ὁ πόλεμος, σκοτώθηκαν σ' ἓναν βομβαρδισμό. Ὁ ταγματάρχης μὲ κρῦα καρδιὰ μπαίνει στὸ σπίτι του ὅπου τῶρα ζοῦν ξένοι ἄνθρωποι. Ὁμως αὐτοὶ οἱ τάχα ξένοι, ἄγνωστοι ἄνθρωποι, τοῦ δείχνουν μιὰ τόσο θερμὴ φροντίδα, τὸν τριγυρίζουν μὲ τόσο συγκινητικὴ προσοχὴ πὺν γίνονται δικοὶ του, σχεδὸν συγγενεῖς. Παρ' ὅλο πὺν τὰ μαλλιά του ἄσπρισαν πρόωρα, παρ' ὅλες τὶς δοκιμασίες πὺν πέρασε καὶ παρ' ὅλη τὴν ψυχικὴ μοναξιά του ὁ Σάβελεβ εἶναι γεμάτος ζωὴ. Μὰ ὅταν γεννιέται μέσα του ὁ ἔρωτας γιὰ τὴν Ὑολγα, πὺν ἔχασε τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της στὸν πόλεμο, ἐνίσωσε πόσο εἶναι νεανικὴ ἢ ψυχὴ αὐτοῦ τοῦ κουρασμένου ἀπ' τὶς συμφορὲς καὶ τὴ μοναξιά ἀνθρώπου, πόσο εἶναι καλόκαρδος. Κι ἡ Ὑολγα τὸν ἀγάπησε. Τῆ στιγμῇ πὺν ὁ Σάβελεβ ξαναγυρίζει στὸ μέτωπο, τοῦ λέει ἡ ἴδια τὰ θερμὰ ἀποφασιστικὰ λόγια: Γιὰ τὴν ἐπιστροφὴ του, γιὰ τὸ μέλλον τους.

Ἡ παράσταση μὲ σκηνοθεσίαν τοῦ Η. Μπερσένεβ, εἶναι ποτισμένη μὲ αἰσιοδοξία καὶ πίστη στὴ ζωὴ, εὐγενικὸ λυρισμὸ, πεποίθηση στὸ παρὸν καὶ στὸ μέλλον. Ἐχει δίκην ἢ φιλὴ τῆς Ὑολγας πὺν λέει τὰ λόγια τοῦ Α. Τολοτόη: «Τὸ ψυχικὸ, ὅπως καὶ τὸ σωματικὸ τραῦμα ἐπουλώνεται μὲ τὴ δύναμι τῆς ζωῆς πὺν κρύβει μέσα του ὁ ἄνθρωπος». Θὰ ἐπουλωθοῦν τὰ ψυχικὰ καὶ τὰ σωματικὰ τραύματα τῶν ἡρώων τοῦ ἔργου. Θάρθει ὁ καιρὸς πὺν ἡ γκρεμισμένη ζωὴ θὰ ξαναχτισεῖ. Καὶ γι' αὐτὴν ἴσα-ἴσα τὴν ἀναγέννηση, γι' αὐτὴν τὴν εὐτυχία τῆς εἰρημικῆς ζωῆς πολεμοῦν οἱ ἄνθρωποι στὸ μέτωπο ξέροντας πὺν τὸς ἀναμένει στὰ μετόπισθεν ἡ ἀγάπη κ' ἡ φροντίδα.